

Arrest

nr. 112 154 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 23 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 24 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 mei 2013 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Itahari (Sunsari district). Op 14 februari 2010 trouwde u met S.(...) G.(...) (O.V. ...). Na jullie huwelijk bleef u in Itahari wonen voor uw studies en ging uw vrouw naar Kathmandu om er te studeren. U had op school een goede vriend, G.(...) L.(...). Zijn broers waren bij de Limbuwan partij. G.(...) wilde dat u ook lid werd van deze partij maar u weigerde. In juni 2010 kregen jullie hierover op school een discussie die uitmondde in een gevecht. Toen uw vader dit te weten kwam, stuurde hij u meteen naar Daran, een plek op een half uur rijden van Itara. U verbleef er bij uw oom. Uw vader was immers bang voor represailles van de familie van G.(...). Na drie dagen kwamen G.(...), zijn broers en andere gangsters langs in Daran. Ze hadden messen bij en wilden u vermoorden. U slaagde erin te vluchten naar Kathmandu. Een vriend van u werd in Kathmandu echter bedreigd met een pistool door G.(...) en zijn broers. Ze wilden van hem te weten komen waar u verbleef. U besloot daarop het land te verlaten samen met uw vrouw. Uw vrouw vroeg eind 2010 een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk aan. Zij verkreeg dit en u kon een visum verkrijgen als partner van een student. Op 25 februari 2011 verlieten jullie Nepal op legale wijze. In het Verenigd Koninkrijk informeerde u naar de plaatselijke asielprocedure, maar andere Nepalezen vertelden jullie dat het voor Nepalese onderdanen niet mogelijk was om er een asielaanvraag in te dienen. Na acht maand sloot de universiteit waar uw echtgenote studeerde. Jullie verblijfsvergunning kwam hierdoor in gevaar. Jullie reisden daarom naar België waar jullie op 24 oktober 2011 een asielaanvraag indienden. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u B.(...) S.(...) heette en geboren was op 6 oktober 1988. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal erkende u dat uw naam in werkelijkheid M.(...) S.(...) is en dat u op 6 oktober 1989 geboren bent. U bent in het bezit van uw huwelijksakte en van een attest van familiesamenstelling. Na uw gehoor bezorgde u nog uw citizenship card en deze van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken een valse identiteit opgegeven hebben en leugenachtige verklaringen aflegden met betrekking tot jullie recente verblijfplaatsen, jullie reisweg en jullie identiteitsdocumenten. U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken als naam S.(...) B.(...) en als geboortedatum 6 oktober 1988 op. U verklaarde dat u uw paspoort in Nepal had gelaten en niet in het bezit was van een visum (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 1 t/m 4, 21 en 22). Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit was van een Nepalees paspoort op naam van S.(...) M.(...) met geboortedatum 6 oktober 1989. U gaf deze identiteit ook op tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 2). U verkreeg op 17 januari 2011 een visum voor het Verenigd Koninkrijk als partner van een student. Uw echtgenote gaf zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken uit als S.(...) S.(...) geboren op 4 juni 1989. Zij verklaarde eveneens dat ze haar paspoort in Nepal had achtergelaten en niet in het bezit was van een visum (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken S.(...) S.(...), vraag 1 t/m 4, 21 en 22). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf zij echter S.(...) G.(...) op als naam en 5 juni 1990 als geboortedatum (CGVS echtgenote, p. 2). Ze verklaarde dat zij een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk had aangevraagd eind 2010 (CGVS echtgenote, p. 4). Jullie verklaarden beiden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 oktober 2011 Nepal te hebben verlaten en via India en Frankrijk naar België te zijn gereisd met behulp van een vals paspoort (Verklaring DVZ, vraag 35). Op het Commissariaat-generaal gaven jullie echter toe met jullie eigen paspoort naar het Verenigd Koninkrijk gereisd te zijn en na acht maanden naar België gereisd te zijn (CGVS, p. 4-5; CGVS echtgenote, p. 4-5). Toen gevraagd werd waarom jullie niet de waarheid hadden verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u dat jullie bang waren (CGVS, p. 2, 10). Uw echtgenote verklaarde dat mensen jullie hadden aangeraden om niet de waarheid te vertellen (CGVS echtgenote, p. 2). Deze verklaringen zijn niet afdoende. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure, wat u gelet op de verklaringen van u en uw

partner gedaan ten overstaan van de Dienst Vreemdelingen zaken en uw aanvankelijke verklaringen op het Commissariaat-generaal geenszins heeft gedaan.

Er kan dan ook worden vastgesteld dat u en uw partner getracht hebben om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Jullie verzwegen niet enkel informatie, jullie hebben er ook over gelogen. Jullie leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze jullie algemene geloofwaardigheid. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zelf eveneens danig op de helling te staan.

Dat er aan uw asielrelaas in het algemeen en aan uw vrees bij terugkeer naar Nepal in het bijzonder slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot tevens uit het feit dat jullie geen asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk hebben ingediend, hoewel u hiertoe wel de kans had. U verklaarde dat u een asielaanvraag wilde indienen in het Verenigd Koninkrijk maar dat andere Nepalezen u hadden gezegd dat dit niet mogelijk was. Een familielid had u aangeraden dit in België te doen. U hebt zich echter nooit geïnformeerd bij de officiële instanties van het Verenigd Koninkrijk over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen (CGVS, p. 6). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient alsook zich zo grondig mogelijk informeert inzake de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Dat u naar België bent gereisd om hier een asielaanvraag in te dienen terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk, waar u gedurende acht maanden verbleef, toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dit wordt verder aangetoond door het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat jullie naar België vertrokken omdat de school waar uw vrouw studeerde door de overheid gesloten was en de Nepalese studenten die er studeerden gerepatriëerd werden (CGVS, p. 6, 10-11). Deze vaststelling op zich ondermijnt bijgevolg bijkomend de geloofwaardigheid van uw voorgewende vrees.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er sinds april 2006 een vredesbestand van kracht is in Nepal. De situatie in het land is sindsdien gunstig geëvolueerd. Niet alleen het aantal gewapende groeperingen die actief zijn in Nepal, maar ook het aantal gewelddadige incidenten daalt er jaar na jaar. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Uw identiteitsdocumenten bevestigen persoonlijke gegevens die hier op zich niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Kurgha (Kusma). Op 14 februari 2010 trouwde u met M.(...) S.(...) (O.V. ...). Na jullie huwelijk ging u in Kathmandu wonen voor uw studies en bleef uw man in zijn geboortedorp Itahari. Uw man had op school een goede vriend, G.(...) L.(...). Zijn broers waren bij de Limbuwan partij. G.(...) wilde dat uw man ook lid werd van deze partij maar hij weigerde. Ze kregen hierover een discussie die uitmondde in een gevecht. Uw man vertrok hierop naar Daran uit angst voor wraakacties van de familie van G.(...). Daarna vertrok hij naar Kathmandu waar hij werd gezocht door de familie van G.(...). Jullie besloten daarop het land te verlaten. U vroeg eind 2010 een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk aan. U verkreeg dit en uw echtgenoot kon een visum verkrijgen als partner van een student. Op 25 februari 2011 verlieten jullie Nepal op legale wijze. In het Verenigd Koninkrijk vertelden andere Nepalezen jullie dat het voor Nepalese onderdanen niet mogelijk was om er een asielaanvraag in te dienen. Na acht maand sloot de universiteit waar u studeerde. Jullie verblijfsvergunning kwam hierdoor in gevaar. Jullie reisden in oktober 2011 naar België waar jullie op 24 oktober 2011 een asielaanvraag indienden. Bij de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde u dat uw

naam S.(...) S.(...) was en u geboren bent op 4 juni 1989. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal erkende u dat u S.(...) G.(...) heet en geboren bent op 5 juni 1990.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"(...)"

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers een schending op van de artikelen 1 en 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoekers zetten hun betoog als volgt uiteen:

"Verzoekers werd het statuut van vluchteling en subsidiair beschermingsstatuut geweigerd daar het CGVS meent dat zij niet voldoende aangetoond hebben dat zij zich kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien schendt de beslissing van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur:

- redelijkheidsbeginsel:

Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen.

Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoekers !

- Zorgvuldigheidsbeginsel:

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoekers grondig te onderzoeken. Een groot deel van de bestreden motivering handelt over de reisweg van verzoekers, men onderzoekt niet of verzoekers terug kunnen keren naar hun land van herkomst

- Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De Conventie van Genève van 1951 omschrijft een vluchteling als volgt: "Elke persoon die zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit heeft of, indien hij geen nationaliteit heeft, buiten zijn land van herkomst bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging".

Verzoekers zijn ervan overtuigd dat zij aan deze omschrijving voldoet en begrijpen dan ook niet waarom het CGVS een negatieve beslissing heeft genomen met betrekking tot hün asielaanvraag.

Huidige beslissing is dan ook een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.

Dat verzoekers zich met deze beslissing absoluut niet akkoord kunnen verklaren en het volgende wensen te benadrukken:

3.1. M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) Aangaande hun identiteit

Het CGVS stelt dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekers, aangezien zij beschikken over andere informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA) . Verzoekers wensen hierop te reageren.

Verzoekers zijn het Verenigd Koninkrijk moeten ontvluchten omwille van sociale druk.

Zij contacteerden een mensensmokkelaar om uit het Verenigd Koninkrijk te kunnen vluchten, die hen aanraadt een valse identiteit op te geven.

Dat verzoekers inderdaad een onjuiste identiteit hebben opgegeven. Zij deden dit gezien hun uiterst precarie situatie en geleid door de enorme angst.

Immers er werd hen door de smokkelaar duidelijk gemaakt dat zij moesten stellen dat zij rechtstreeks vanuit Nepal, gevlucht zouden zijn naar België omdat zij anders geen kans zouden maken om erkend te worden als vluchteling.

Verzoekers zijn zich ervan bewust dat zij hierdoor een grove fout hebben gemaakt en wensen deze dan ook recht te zetten.

Verzoekers gaven een valse identiteit op, op aanraden van de smokkelaar, de enige persoon die hun veiligheid kon garanderen.

Zij hebben, op het Commissariaat-Generaal de juiste gegevens doorgegeven, nl:

- S.(...) M.(...), ° 06.10.1989

- S.(...) G.(...), ° 05.06.1990

Zij werden geleid door enorme angst en een gegronde vrees voor vervolging, waardoor zij naar de instructies van de mensensmokkelaar luisterden.

b) aangaande de reisweg van verzoekers

Het CGVS stelt dat hun reisweg de geloofwaardigheid van hun asielrelaas in ernstige mate ondermijnt. Mensenhandel is een verborgen, maar aanwezige criminele tak in het Verenigd Koninkrijk. Verzoekers zagen geen andere keuze dan via deze wijze naar België te vluchten, en dit uit angst!

Immers om in België te geraken, dienden zij het kanaal over te steken.

Het is dan ook niet redelijk van CGVS om de aanvraag van verzoekers te weigeren omdat er niet geloofd wordt welke reisweg zij hebben afgelegd om in België te geraken.

Dat door te twijfelen aan de reisweg de gegrondheid niet is onderzocht. Immers zij zijn gevlucht uit angst voor hun leven ! ! !

Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

Bovendien mag de werkwijze van de smokkelaar geen afbreuk doen aan het asielrelaas van verzoekers.

De werkwijze van de smokkelaar mag de beslissing van het CGVS niet beïnvloeden. Ze heeft immers niets te maken met het asielrelaas van verzoekers en hun gegronde vrees voor vervolging in Nepal.

Dat het dan ook kennelijk onzorgvuldig is van het CGVS om haar beslissing hieromtrent te motiveren.

c) Aangaande visumaanvraag in het Verenigd Koninkrijk (VK)

Het CGVS stelt dat er weinig geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekers, aangezien zij hun visumaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, volgens het CGVS, verzwegen.

Dat verzoekers slechts handelden naar de instructies die zij gekregen had van de mensensmokkelaar, die hen meedeelde de valse identiteit te gebruiken.

Vervolgens begrijpen verzoekers niet waarom het feit dat zij reeds met een visum naar het Verenigd Koninkrijk gereisd hebben afbreuk doet aan hun asielrelaas.

Dat dit element losstaat van hun asielrelaas! Verzoekers kunnen immers niet terugkeren omwille van de feiten die zich voorgedaan hebben in het VK.

Dat dit wijst op het feit dat het CGVS het dossier van verzoekers slechts oppervlakkig bekeken heeft, alhoewel zij rekening diende te houden met de motieven van verzoekers waarom zij niet kunnen terugkeren naar Nepal !

Verzoekers werden in het bezit gesteld van een visum. Er werd hen meegedeeld dat zij geen asiel kon aanvragen in het Verenigd Koninkrijk, als zij daar verbleven met behulp van een visum.

Aangezien verzoekers niet meer in het Verenigd Koninkrijk konden blijven, en zij onmogelijk konden terugkeren naar hun land van herkomst, reisden zij naar België, waar zij asiel vroegen.

Dat verzoekers steeds van goede wil zijn geweest. Zij wilden alles officieel en correct doen, en hebben zich gehouden aan de "raad" die ze kregen van de smokkelaar. De enige persoon die op dat moment kon instaan voor hun veiligheid.

Verzoekers verbleven in het Verenigd Koninkrijk met behulp van een studentenvisum. Zij konden niet terugkeren naar Nepal, omwille van de problemen die verzoeker er had met de Limbuwan.

Er werd vervolgens aan verzoekers meegedeeld dat zij geen asiel konden aanvragen in het Verenigd Koninkrijk. Verzoekers hebben zich hieraan gehouden en zijn naar België gekomen, om hier asiel aan te vragen.

Dat het van het CGVS niet redelijk is om te stellen dat verzoekers maar moesten informeren naar de regelgeving betreffende vreemdelingen in het Verenigd Koninkrijk.

Verzoekers hebben geluisterd naar wat er hen verteld is, en hebben elders een asielaanvraag ingediend.

Dat verzoekers inderdaad volgens de redelijke verwachtingen gehandeld hebben, zij hebben zo snel mogelijk een asielaanvraag ingediend, van zodra dit mogelijk was!

Verzoekers begrijpen niet hoe zij nu gestraft kunnen worden, ondanks het feit dat zij uit goede wil, gehandeld hebben naar opdracht van de smokkelaar.

Zij hebben gehandeld conform de hen opgelegde verplichtingen, en alles op de correcte manier willen doen.

Dat verzoekers dan ook niet begrijpen waarom dit nu tegen hen gebruikt wordt in de beslissing.

Dit mag geen invloed hebben op de beslissing die het CGVS dient te nemen in verband met de gegronde vrees van verzoekers om terug te moeten keren naar hun land van herkomst !

d) Aangaande het feit dat verzoekers geen asielaanvraag indienden in het Verenigd Koninkrijk

Er wordt opgemerkt dat verzoekers asiel konden vragen in het VK.

Het CGVS stelt het volgende: " Dat u naar België bent gereisd om hier een asielaanvraag in te doen terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk waar u gedurende acht maanden verbleef, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees."

Verzoekers wensen op te merken dat zij in het VK verbleven met behulp van een visum, dat dit ook geweten is door het CGVS.

Men vertelde hen dat zij geen asiel konden aanvragen in het Verenigd Koninkrijk, als zij daar verbleven met behulp van een visum.

Dat verzoekers steeds van goede wil zijn geweest. Zij wilden alles officieel en correct doen, en hebben zich gehouden aan de "raad" die zij kregen van andere Nepalezen.

Verzoekers verbleven legaal op het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk. Dat zij dus beschermd waren. Zij waren genoodzaakt een andere oplossing te zoeken, toen hun visum niet verlengd werd.

Bovendien zijn verzoekers niet verplicht om een asielaanvraag in te dienen in het Verenigd Koninkrijk, het feit dat zij ervoor gekozen hebben dit in België te doen, mag hen niet weerhouden worden. Dit mag geen invloed hebben op de beslissing die het CGVS dient te nemen in verband met de gegronde vrees van verzoekers om terug te moeten keren naar hun land van herkomst !

e) Aangaande de politieke situatie in Nepal

In tegendeel tot wat het CGVS stelt, is de politieke situatie in Nepal, zeer onveilig.

Gelieve in bijlage verschillende stukken te vinden van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen.

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

De Nepalese overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers van willekeurige vervolgingen, discriminatie van de kasten, de onlusten tussen de kasten nog steeds niet onderdrukt zijn, burgers te vrijwaren tegen wandaden van de maoïsten en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen.

De Maoïsten zijn nu volop aan de macht in het gebied waar zij woonden. De Maoïsten in de dorpen hebben het in feite nu nog meer voor het zeggen en de burgers worden nog steeds onder druk gezet, geld afgeperst en bedreigd.

Het is duidelijk dat voor de Nepalese asielzoekers hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan financiële hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is.

In de steden is de situatie weliswaar voorlopig verbeterd doch niet in afgelegen dorpen. Het gedrag van de maoïsten tegenover de burgers is hierdoor niet veranderd. Zij hebben nu nog meer macht en kunnen dit nu openlijk tonen.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nepal.

Bovendien schendt het CGVS het rechtszekerheidsbeginsel door te stellen dat verzoekers kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, omwille van de, zagezegd, gewijzigde veiligheidssituatie.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op

een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het CGVS vermeldt in zijn beslissing zelf dat er nog steeds gewapende groepen actief zijn in Nepal." Dat het CGVS dus bevestigt dat er nog een dreiging bestaat in hoofde van de Nepalezen, maar faalt erin dit toe te passen op verzoekers.

Dat verzoekers niet slechts een doelwit vormen omwille van de politieke situatie in Nepal, maar eveneens omdat verzoeker problemen heeft met de Limbuwanpartij.

Verzoekers begrijpen niet hoe het CGVS langs de ene kant kan erkennen dat er inderdaad nog sprake is van een zeer onveilige politieke situatie, maar het langs de andere kant mogelijk acht voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst.

Dat deze twee stellingen lijnrecht tegenover elkaar staan!

Dat zij dan ook een doelwit vormen en hun leven in gevaar is, indien zij dienen terug te keren!

3.2. M.b.t het asielrelaas van verzoekers

Verzoekers zijn van mening dat de beslissing van het CGVS onvoldoende gemotiveerd is. Een groot deel van de beslissing behandelt hun reisverhaal.

Dat de beslissing van het CGVS hier dan ook zwaar in gebreke blijft, door geen rekening te houden met de grond van de aanvraag, nl: "Kunnen verzoekers terugkeren naar hun land van herkomst?"

Het CGVS diende de gegronde vrees van verzoekers te beoordelen in haar beslissing, het feit dat zij dit niet gedaan hebben is een schending van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Nergens in de bestreden beslissing is de gegronde vrees in hoofde van verzoekers onderzocht. Het asielrelaas van verzoekers wordt niet onderzocht. Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

In casu wordt dit niet gedaan. verwerende partij moet motiveren waarom zij niet voldoet aan de vluchtelingenstatus.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

3.3. M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoekers, gelet op het bestaan in haar hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoekers menen dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of zij voldoen aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Ter illustratie willen verzoekers in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Nepal is nog steeds zeer gevaarlijk en de Nepalese autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het CGVS faalt in zijn beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is.

Dat verzoekers een doelwit vormen ondermeer omwille van de problemen die verzoeker heeft met de Limbuwanleden!

Er zijn in hoofde van verzoekers dan ook objectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Ook de subjectieve vrees voor hun leven is bij verzoekers aanwezig.

Zij hebben geen bescherming in hun land van herkomst!

Dat het duidelijk mag zijn dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is !

Buitenlandse Zaken bevestigt eveneens deze stelling door in zijn reisadvies het volgende te stellen:

"Nepal bevindt zich in een politieke overgangsperiode die gepaard gaat met een zekere instabiliteit.. Dergelijke protesten kunnen soms een gewelddadig karakter krijgen.."

Dat verzoekers bij dit verzoekschrift verschillende recente stukken voegen die bewijzen dat de situatie in Nepal nog steeds zeer onveilig is. En dat zij bijgevolg niet begrijpen hoe het CGVS tot een andere conclusie komt.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Nepal nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat de situatie hoewel er naar buiten toe een vredesakkoord is, verkiezingen zijn geweest, nog steeds dezelfde is in de praktijk.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Het CGVS dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en dus ook met de veiligheidssituatie in het land van herkomst !

Dat het CGVS, door dit niet te doen, het zorgvuldigheidsbeginsel schendt!

b) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarde voldoen. Dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Nepal omwille van hun problemen.

Verzoekers kunnen niet terug naar hun land van herkomst! Hun veiligheid kan er niet gegarandeerd worden!

Hoe zullen zij bovendien onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat zij asiel gevraagd hebben in Europa? ?

Indien verzoekers dienen terug te keren naar Nepal dan vrezen zij dat zij dadelijk zullen gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden.

Dat het duidelijk mag zijn dat het leven van verzoekers in gevaar is en dat hun veiligheid in het land van herkomst niet gegarandeerd kan worden!

Dat het duidelijk blijkt dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers, en dat zij de vluchtelingenstatus absoluut nodig hebben!

Dat hieruit dus blijkt dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Immers zij zullen geïsoleerd worden omwille van hun problemen.

c) Onmogelijkheid om de bescherming van hun land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoekers.

Het annual report 2012 van Amnesty International vermeldt het volgende "Torture and other ill-treatment in police custody remains wide-spread."

Het is juist omdat zij de bescherming van hun eigen land/ overheid niet kunnen inroepen dat zij gevlucht zijn uit hun land van herkomst. Dat zij zich niet kunnen wenden tot de politie.

Dat zij de bescherming van de autoriteiten niet kunnen inroepen !

Integendeel zelfs, de Nepalese overheid slaagt er niet in een betrouwbare indruk na te laten.

Amnesty International merkt terecht op dat de Nepalese overheid het nog steeds nalaat om duizenden "verdwijningen" te onderzoeken, die plaatsvonden tussen 1996-2006. Alhoewel de overheid dit wel beloofde, tegen september vorig jaar!!

Dat verzoekers zich dus niet naar de overheid kunnen richten, aangezien duidelijk is dat deze alleen maar toekijkt!

Verzoekers kunnen zich tot niemand richten voor hulp, zij kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst !

3.4. M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoekers gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte individuele redenen na te gaan.

Een deel van de bestreden beslissing motiveert omtrent hun reisweg, een klein stuk over het statuut van vluchteling doch laat na te motiveren waarom verzoekers ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Dat het CGVS dient te motiveren in haar beslissing waarom verzoekers ook niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoekers eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd.

Dat indien men het dossier van verzoekers grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat zij wel degelijk afkomstig zijn uit Nepal en problemen kennen en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat zij omwille van hun sociale status nergens anders in Nepal kunnen verblijven. Zij hebben immers reeds getracht om zich ergens anders te vestigen, en dit is niet gelukt.

Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in

de context van verzoekers wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak. Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Men heeft echter nooit onderzocht of verzoekers niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissing m.b.t. de asielaanvraag van verzoekers zonder evenwel na te gaan of zij in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Indien het CGVS van mening is dat de personen niet beantwoorden aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of zij eventueel in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoekers de subsidiaire bescherming nodig hebben.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"

Indien verzoekers dienen terug te keren hebben zij schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert .

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeeft waarom zij verzoekers weigeren.

Men onderzoekt of motiveert niet eens waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden !

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoekers nagelaten dit te doen.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op geen enkele wijze motiveert het CGVS in haar beslissing waarom verzoekers geen subsidiaire bescherming krijgen!

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nepal.

Dat verzoekers werkelijk bescherming nodig hebben gelet op hun situatie.

De bestreden beslissing is m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoekers het geval is.

Dat zij dan ook de subsidiaire bescherming nodig hebben.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in het land van herkomst van verzoekers.

Dat door de beslissing van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom zij verzoekers weigeren.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nepal."

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers het stuk over Nepal uit het Annual Report 2012 van Amnesty International toe. Verder voegen verzoekers een rapport van Amnesty International getiteld *"Nepal: The Search for Justice"*, twee artikels over Nepal uit het World Report 2013 van Human Rights Watch en het reisadvies voor Nepal van de FOD Buitenlandse Zaken bij hun verzoekschrift.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers tegelijkertijd de schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. In de bestreden beslissing die ten aanzien van tweede verzoekster werd genomen, wordt met betrekking tot het asielrelaas verwezen naar de beslissing in hoofde van eerste verzoeker. In deze laatste beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd, stelt de commissaris-generaal dat eerste verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst wijst de commissaris-generaal erop dat op een asielverzoeker een medewerkingsplicht rust, waarbij het aan hem is om de nodige informatie aan de asielinstanties te verschaffen. Volgens de commissaris-generaal heeft eerste verzoeker hier echter niet aan voldaan. Immers, zo stelt de commissaris-generaal vast, hebben zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster gelogen over hun identiteit en blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat zij beiden over een Nepalees paspoort beschikten en dat zij hiermee een visum hebben verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. De commissaris-generaal meent dat verzoekers hebben getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden, omdat zij niet alleen deze informatie hebben verzwegen maar er ook over hebben gelogen. Dit alles ondermijnt op fundamentele de geloofwaardigheid van verzoekers, alsook komt de geloofwaardigheid van het asielrelaas danig op de helling te staan. De bestreden beslissing wijst erop dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient alsook zich zo grondig mogelijk informeert inzake de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Het feit dat verzoekers geen asielaanvraag hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel zij hiertoe wel de kans hadden, wijst er volgens de commissaris-generaal dan ook op dat aan hun asielrelaas in het algemeen en aan hun vrees bij terugkeer naar Nepal in het bijzonder slechts weinig geloof kan worden gehecht. Ook het feit dat uit eerste verzoekers verklaringen blijkt dat verzoekers uit het Verenigd Koninkrijk naar België vertrokken omdat de school waar tweede verzoekster studeerde door de overheid gesloten werd en de Nepalese studenten die er studeerden gerepatriëerd werden, wijst erop dat verzoekers internationale bescherming niet noodzakelijk achtten. De bestreden beslissing haalt tenslotte aan dat uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat er in Nepal sinds april 2006 een vredesakkoord van kracht is. De situatie is daarna gunstig geëvolueerd. Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn, bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De voorgelegde identiteitsdocumenten bevestigen persoonlijke gegevens die op zich niet betwist worden.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf S. B. te heten en geboren te zijn in 1988 (AD eerste verzoeker, stuk 10, bijlage 26). Uit dit dossier blijkt eveneens dat hij bij zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk in het bezit was van een paspoort op naam van S. M. (AD eerste verzoeker, stuk 12, Landeninformatie, Uitwisseling van biografische en biometrische gegevens met de UK). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf eerste verzoeker te kennen dat hij bewust een andere naam had opgegeven omdat hij bang was toen hij vanuit het Verenigd Koninkrijk kwam (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 2). Ook tweede verzoekster heeft tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal verklaard S. G. te heten en geboren te zijn op 5 juni 1990 (AD tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 2), terwijl zij eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde S. S. te heten en op 4 juni 1989 te zijn geboren (AD twee verzoekster, stuk 7, verklaring DVZ 30 januari 2011, vragen 1, 2 en 4). De leugenachtige verklaringen van verzoekers met betrekking tot hun identiteitsgegevens, doen in hoge mate afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid. Ondanks het feit dat zij, zoals zij thans in hun verzoekschrift aangeven, logen over hun identiteit op aanraden van een mensensmokkelaar en dat zij dit op het Commissariaat-generaal hebben rechtgezet, blijkt dat zij gepoogd hebben de Belgische asielinstanties doelbewust te misleiden. Verzoekers roepen hun precaire situatie en hun enorme angst in ter rechtvaardiging van hun leugenachtige verklaringen, maar zij concretiseren niet in het minst deze “*precaire situatie*” of de “*enorme angst*” die aan de basis lag van hun gedrag. De commissaris-generaal kon bijgevolg gereede twijfel koesteren over de geloofwaardigheid van het asielrelaas op grond van de leugenachtige verklaringen van verzoekers over hun identiteit.

2.8. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Blijkens het administratief dossier verklaarden verzoekers initieel dat zij in oktober 2011 vanuit Nepal via Delhi en Frankrijk naar België zouden zijn gesmokkeld (AD eerste verzoeker, verklaring DVZ 30 november 2011, vraag 35 + AD tweede verzoekster, verklaring DVZ 30 november 2011, vraag 35), wat onverenigbaar is met de verklaringen die verzoekers later aflegden aangaande hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 4 – 6 + AD tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 5). Deze vaststellingen, die door verzoekers niet worden ontkracht, ondergraven in belangrijke mate de geloofwaardigheid van hun asielrelaas. Het feit dat er in het Verenigd Koninkrijk mensenhandel bestaat als verborgen criminele activiteit, ontslaat verzoekers niet van hun verantwoordelijkheid om ten overstaan van de asielinstanties een waarheidsgetrouwe versie van hun reisweg te geven. Waar verzoekers stellen dat de feiten die zich in het Verenigd Koninkrijk hebben voorgedaan, losstaan van hun asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat het visum dat tweede verzoekster verkreeg met het oog op haar studies aan het North London College of Business Studies (AD tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 mei 2013, p. 5) en het visum van eerste verzoeker als partner van een studente (AD eerste verzoeker, stuk 12, Landeninformatie, Uitwisseling van biografische en biometrische gegevens met de UK) wel degelijk een ander licht werpen op de redenen die aan de basis lagen van het vertrek van verzoekers uit Nepal. Het komt aan verzoekers toe om het acuut karakter van hun nood aan bescherming aannemelijk te maken. Verzoekers beweren weliswaar dat zij, nadat hun verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk ten einde kwam, onmogelijk konden terugkeren naar hun land van herkomst, maar maken deze bewering geenszins concreet.

2.9. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. De Raad merkt op dat de asielzoeker dus niet geheel vrijblijvend kan kiezen in welk land hij een asielaanvraag indient. Zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster geven tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat zij een visum voor het Verenigd Koninkrijk hebben aangevraagd (AD eerste verzoeker, stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 5 + AD tweede verzoekster, stuk 4, gehoorverslag CGVS 8 mei 2013, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt dat er van eerste verzoeker op 17 januari 2011 te New Delhi vingerafdrukken werden genomen en dat hem een visum als *“dependant partner of a student”* voor het Verenigd Koninkrijk werd toegekend geldig tot 9 februari 2012 (AD eerste verzoeker, stuk 12, Landeninformatie, Uitwisseling van biografische en biometrische gegevens met de UK). Het argument van verzoekers waarom zij geen asiel hebben aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk, met name dat zij in het bezit waren van een visum en hun smokkelaar gezegd had dat zij aldaar geen asiel konden aanvragen, is geheel niet overtuigend. Indien verzoekers daadwerkelijk nood zouden hebben aan bescherming kan worden verwacht dat zij op zijn minst pogingen ondernemen om de bescherming in te roepen van de autoriteiten van het land waar zij verbleven, zijnde het Verenigd Koninkrijk, en zich niet louter schikken naar het advies van een mensen-smokkelaar.

2.10. Waar verzoekers de commissaris-generaal meermaals verwijten dat hij hun aanvraag niet ten gronde en enkel oppervlakkig heeft onderzocht omdat een groot deel van de bestreden beslissingen gewijd is aan de twijfel aangaande hun reisweg en het feit dat zij een visum hadden voor het Verenigd Koninkrijk, gaan zij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Verzoekers scheppen echter geen duidelijkheid over de individuele en persoonlijke elementen die erop wijzen dat zij thans in hun land van herkomst een vrees voor vervolging dienen te koesteren of een reëel risico lopen op ernstige schade.

2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen bestaat er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het betoog van verzoekers over de onmogelijkheid om de bescherming van hun land in te roepen, dat zij stofferen met rapporten van Amnesty International (Verzoekschrift, bijlage 3), volstrekt irrelevant.

2.12. Door in hun verzoekschrift naar aanleiding van de weigering van de vluchtelingenstatus de algemene (politieke) situatie in Nepal te bespreken en de link te leggen met artikel 3 van het EVRM, slagen verzoekers er niet in hun vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De verwijzingen naar de rapporten die verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlagen 3-6), volstaan niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De informatie van Amnesty International en Human Rights Watch behandelt de mensenrechtensituatie in Nepal. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is in casu irrelevant daar het niet slaat op verzoekers' concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van hun land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, tonen zij noch met de toegevoegde informatie, noch met hun blote bewering dat hun leven in gevaar is, in concreto aan dat zij daadwerkelijk persoonlijke problemen kennen in hun land van herkomst die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

2.13. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers beweren dat artikel 3 van het EVRM zou worden geschonden wanneer zij naar Nepal zouden terugkeren omdat de Maoïsten aan de macht zijn in het gebied waar zij vandaan komen en dat zij het risico lopen om zich te moeten verantwoorden. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen verzoekers geenszins de verplichting opleggen om terug te keren naar het gebied waar zij vandaan komen. Bijkomend merkt de Raad op dat de vaststellingen van de commissaris-generaal dat het feit dat de algemene politieke situatie in Nepal instabiel is en dat er nog

gewapende groeperingen actief zijn niet betekent dat er actueel sprake zou zijn van bedreiging van gewone burgers door YCL-leden. Verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij beweren dat deze stellingen lijnrecht tegenover elkaar staan. De informatie uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (Verzoekschrift, bijlage 4) waaruit blijkt dat er soms gewelddadige protesten plaatsvinden, ondersteunt de stelling van de commissaris-generaal dat er instabiliteit is in Nepal, maar volstaat niet om te besluiten dat een terugkeer naar Nepal automatisch aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.14. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“er aan uw asielrelaas in het algemeen en aan uw vrees bij terugkeer naar Nepal in het bijzonder slechts weinig geloof kan worden gehecht”*, kunnen verzoekers zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het gegeven dat verzoekers zouden hebben geprobeerd om zich elders in Nepal te vestigen, maar dat dit niet gelukt is, doet dan ook geenszins ter zake.

2.15. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gewezen op de verbetering van de toestand in Nepal sinds het vredesbestand van april 2006. De commissaris-generaal vervolgt: *“Hoewel er nog steeds gewapende groeperingen actief zijn in Nepal, dient evenwel vastgesteld te worden dat het geweld dat zij hanteren voornamelijk wordt aangewend bij het nastreven van criminele doeleinden. Daar waar er sprake is van zogenaamde clashes tussen verschillende gewapende groeperingen, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Nepalese autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Nepal thans geen sprake meer van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”* De informatie die verzoekers aanreiken over de mensenrechtenschendingen laat niet toe te besluiten dat er in Nepal op heden een situatie van willekeurig geweld bestaat waardoor burgers, louter door hun aanwezigheid, een reëel risico lopen op ernstige schade.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 1 of 2 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen blijken het hierboven gestelde geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN